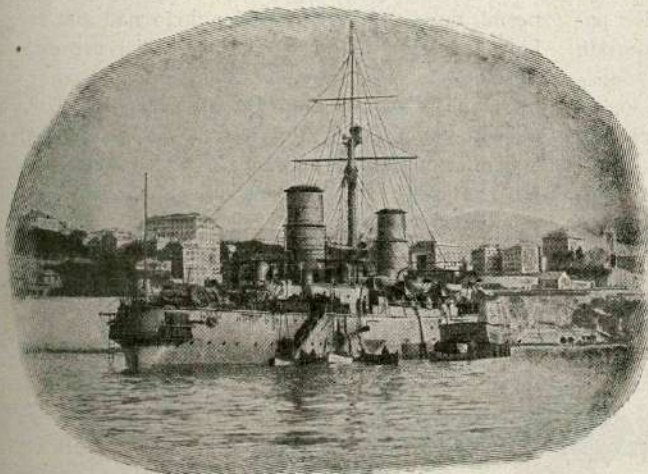

daljšje bivanje v Rimu pa je tudi utrdilo njegovo katoliško prepričanje, ki se spaja z občudovanjem antike v harmonično celoto. Vsled ugodnih gmotnih razmer se ni posvetil nobenemu poklicu, ampak sklenil je živeti le svoji naobrazbi, umetnosti in prosveti. L. 1883. se je poročil z Majo Flattich-ovo, s katero živi v srečnem zakonu in neumorni delavnosti na Dunaju.

Kralik je v prvi vrsti modroslovec. Svoje težnje in svoje naziranje je izpovedal v knjigah „Kunstabüchlein“ in „Weltweisheit“. V „Kunstabüchlein“ z upravičeno estetsko nestrpnostjo zahteva v prvi vrsti, naj se razkrinkajo tisti puhli literarni proizvodi, ki ne zaslužijo slave in priznanja, kateri vživajo po krivici. V tej knjigi spoznavamo njegovo vzvišeno estetsko stališče in njegove značajne, duhovite in genialnosamostojne nazore o pesništvu, s katerimi se dá primerjati pač le malokaj, kar je v zadnjem času proizvedla krščanska umetniška kritika. Celotno osnovo estetike pa podaja Kralik v tretjem delu svoje „Weltweisheit“, katerega je naslovil „Weltschönheit“.

Kralikovo svetovno naziranje sloni na njegovem vseobsežnem splošnem znanju; razvija pa ga sistematično, dasi ne pedantsko, in razumeva vesoljstvo na ta način, da išče njegovih prvotnih pojavov. Njegova „Weltweisheit“ se deli takole: I. „Weltwissenschaft“ (Metafizika), II. „Weltgerechtigkeit“ (etika) in III. „Weltschönheit“ (estetika). Izdal je tudi spis o Sokratu, o katerem pravi, da mu je mnogo pripomogel do njegovih nazorov.

Antika, krščanstvo in germanstvo tvorijo Kralikov kulturni vzor, katerega nam razvija v knjigi „Kulturstudien“, ki pa navzlic svojim vrlinam ni popolnoma istorodna njegovim ostalim proizvodom. V germanstvu, prepojenim s krščanskim duhom, vidi veliko kulturno silo.

Japonska vojna ladja „Nišin“.

Kralik si je pridobil tudi na pesniškem polju trajnih zaslug. Njegovo delo „Deutsches Götter- und Heldenbuch“ obsega nemške junaške pravljice in

pesmi v novodobni prepesnitvi; Kralik jih je obnovil tako mojstrsko, da jih je priporočati vsakomur, ki se zanima za te impozantne pesnitve o preseljevanju narodov.

Japonski general Kuroki.

Nič manj ga niso zanimale srednjeveške legende, katerih najlepše je zbral in izdal v krasno opremljeni knjigi „Goldene Legende der Heiligen“. Zanimiva je tudi njegova povest „O čudovitih zgodbah viteza Burdigala“, namenjena odrasli mladini.

Kot pesnik je podal nemškemu slovstvu tudi mnogo izvornih del, katerih pač ni lahko naštetih po imeau. Pričajo nam, naj si bodo že lirske, epske ali dramske vsebine, — o temeljitosti, s katero se je vglobil v velike mojstre poezije vseh dob, dasi morda marsikomu ne ugaja tupatam namenoma arhaistični jezik. V dramatikah si izbira rad tudi verske snovi, n. pr. v slavnostni igri „Veronika“; preprostost njegove umetnosti se jako prilaga izrazu vzvišenih čustev.

Izmed njegovih lirskih del so najznamenitejše njegove pesmi „Im heiligen Geiste“, v katerih ne učinkuje, kakor moderni, z bujno krasoto oblike, ampak z mogočno silo, ki je lastna vsaki vzvišeni ideji.

V tej knjižici izpoveduje Kralik obenem svoje krščanstvo, do katerega je prišel osebno ob svojem daljšem bivanju v Rimu; tam je zložil tudi ciklus pesmi pod imenom „Roman“.

V nekem sestavku, ki ga je naslovil „Aus meinem Leben“, priznava sam: „Potovanje v Rim me je pripravilo do tega, da sem si izbral rešitev verskega vprašanja za glavni smoter svojega življenja in da nisem odjenjal, dokler si z doslednostjo nisem priboril katoliške resnice v boju z vsemi oporekanji in zaprekami. Lahko torej trdim, da je moje življenje